

๑๐

ภาพสุดท้าย

วันพุธที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘

ถ้าจะเรียนวิชาธรรมกายให้ดี ๕ ปีแรก ตั้งแต่
วันที่เป็นนักบวช ต้องไม่ไปเกี่ยวข้องกับทางบ้าน คือ
ต้องตัดขาดกันเลยจากหมู่ญาติ เพื่อนฝูง สิ่งภายนอก
สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อต่างๆ ทั้งหมดเลย เพราะว่า เป็น ๕ ปีแห่ง
การฝึกฝน ใจเรายังไม่มั่นคง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกำหนดเอาไว้ พระนวกะต้อง
๕ ปี ไม่ควรให้กลับไปเยี่ยมโยม เพราะยังไม่มีอะไรไปโปรด
โยม มีแต่โยมจะโปรดมากกว่า เดี่ยวโยมก็เทศน์โน่นเทศน์นี่
กลับคืนมาเสียอีก เพราะฉะนั้น ๕ ปีนี้ต้องอยู่ในความดูแล
ของพระอาจารย์ พระอุปัชฌาย์อาจารย์ แม้แต่โทรศัพท์ก็ไม่
ควรติดต่อ

๑ สื่อ...อันตราย

ยุคนี้การทำธุรกิจต่างๆ มีการแข่งขันกันสูงมาก สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ หรืออะไรต่างๆ ผลิตออกมาต้องเอาใจตลาด ต้องขายให้ได้ เมื่อต้องแข่งขันกันในยุคที่กามกำเริบ เขาก็นำภาพที่ทำให้เกิดความร้อนร่อนใจ นำเรื่องของกามเดิหน้า เพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ ในขณะที่ลูกเณรยังอยู่ในวัยหนุ่ม ยังเป็นปุถุชนอยู่ มีเลือดมีเนื้อ มีความหิวกระหาย มีความอยากสารพัดอัดแน่นเต็มไปหมดในวัยนี้ เพราะฉะนั้นมันระเบิดง่าย ถ้าคลุกคลีกับสิ่งเหล่านี้ พอตาเห็นเข้า ใจมันจะคิดปรุงแต่ง กำลังนึกถึงองค์พระอยู่ดีๆ หลุดไปเลย ฟุ้งซ่านไปเลย เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ดี ๕ ปีนี้ต้องหลีกเลี่ยงจากสื่อเหล่านี้ละลูกนะ

๑ ดอกไม้พระอรียะ

ดอกไม้พระอยู่ในป่าช้า ดอกไม้ชาวโลกอยู่ในแจกัน อยู่ในบาร์ในคลับ เขาดูแล้วสวย สบายใจ แต่ดอกไม้พระดูแล้วสบายใจ สดชื่น ต้องไปดูในป่าช้า เห็นซากศพ หนอง แมลง กำลังไต่ยั่วเย้าแทนแมลงภู่ เต็มไปหมดเลย ดูแล้วหายกลุ้ม

คลายจากความกำหนัดยินดีต่างๆ กระทั่งได้บรรลุธรรม
สมัยพุทธกาลเขาทำกันอย่างนี้นะ

๑ ภาพสุดท้าย

พุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังขรัตตะ ๓ สิ่งนี้ให้อยู่ในใจ
ให้เป็นที่พึ่งยามว่าเหว่ ยามเหงา ซึม เครียด เบื่อ กลุ่ม และ
เป็นเครื่องระลึกนึกถึงตลอดเวลา นึกถึงท่านจะได้ชื่นอกชื่นใจ
มีอยู่ ๓ สิ่งแค่นี้ที่ดีที่สุดในโลก

ถ้าทั้งวันทั้งคืนลูกเณรมีพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังข
รัตตะ อยู่ในใจอย่างนี้ ไม่ช้าหรอก ไม่กี่วันจิตต้องละเอียดแล้ว
พริบเข้าไปสู่ภายใน สว่างโล่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระ
ธรรมกาย เราเป็นพระ พระเป็นเรา เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ยิ่งกว่ารสเปรี้ยวในมะนาว รสหวานในน้ำตาล ตอนนี้อานุภาพ
จะเกิดขึ้นแล้ว สิ่งที่ไม่เคยเห็นก็จะเห็น สิ่งที่ไม่เคยรู้ก็จะรู้
สิ่งที่เคยสงสัยก็จะหายสงสัยไปตามขั้นตอน

กว่าจะมาเป็นสามเณรนั่งต่อหน้าหลวงพ่อก็ได้ เป็นกัน
มาแล้วสารพัด เป็นพระราชามหากษัตริย์ เศรษฐี มหาเศรษฐี
ยาก วนิพก เป็นมาหมด แต่ตอนสุดท้ายก็จะเป็นพระเป็น
เณรเรื่อยมา

ภาพพระ ภาพสุดท้ายของโลก หลังจากภาพสวมนงกุฎ ถูกลูกท้าวราชกร เหนื่อยแทบตาย จะถูกแย่งชิงราชสมบัติอยู่ตลอดเวลา กระทั่งมาเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี ผู้ครองเรือน รอบ กับลูกเมียสารพัด เต็มภาพเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเปรต เป็นอสุรกาย วนกันไปวนกันมา แต่ภาพสุดท้ายคือภาพนี้ ภาพที่นุ่งห่มผ้ากาสาเยะ เป็นภาพที่เทวดา ผู้รู้ บัณฑิต นักปราชญ์ทั้งหลายกราบไหว้บูชา

ภาพนี้ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ กว่าจะมาอยู่ตรงนี้ได้ ต้องสร้างบารมีมามากมาย ตอนนี้ลูกเณรมาอยู่ในภาวะอันสูงสุดแล้ว ภาพสุดท้าย เพศสุดท้ายของการเวียนว่ายตายเกิด อย่าไปเริ่มต้นใหม่อีกนะ อย่าไปเปลี่ยนแปลงเป็นภาพกางเกงละ

คนนุ่งกางเกงขาไหว้ผู้ที่นุ่งสบง ที่มีผ้าเยอะไหว้คนที่มิผ่าน้อย ไหว้คนมีผ้า ๓ ผืน คนที่นุ่งผ้าที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไหว้คนที่ผ้าไม่เปลี่ยนแปลง ที่สวมใส่ผ้าหลากสีกราบไหว้บูชาผู้มีสี่เดียว

ผ้าผืนสุดท้าย สีเดียว เหมือนทองคำแห่งความบริสุทธิ์ ทองไม่กลัวไฟ ใครสวมชุดนี้ไม่กลัวความทุกข์ยากลำบาก ยิ่งเจอความทุกข์ยากลำบากเท่าไร ยิ่งสุขใสเหมือนทองที่เจอ

ไฟยิ่งไสยิ่งสว่าง ผ้าผืนนี้มีตบะอยู่ในตัว ใครสวมชุดนี้แม้
กิเลสอาสวะจะทูปจะถอง ดิน แดก ลม ผน หนได้ทุกอย่าง

ช่างทองเขายึดทองเส้นนิตเดียว เล็กเท่าเส้นผม บาท
หนึ่งยึดได้ยาวเป็นกิโลเมตร ไม่ขาดตอนเลย ผ้าผืนนี้ก็เช่น
เดียวกัน เป็นหนทางแห่งความดีที่ยาวไม่มีที่สิ้นสุด สีทอง
เป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ ทองคำนอกจากมีมูลค่าแล้วยังเป็น
สิ่งที่มีคุณค่า ทองน้ำหนัก ๑ บาท ช่างทองนำมาทูปแบบๆ
ตีเป็นแผ่นทองคำเปลว ไปติดที่ไหนก็มีคุณค่า แล้วแปลงที่
ทุกประเทศทั่วโลก เขามิ้นำรัตนชาติอย่างอื่นมาตีเป็นราคา
ที่รักษาคุณค่าของทรัพย์หรือเงินตราละ แต่เขาใช้ทองคำ

แล้วผู้ที่จัดหาวไม่เสร็จให้ผู้ที่จัดหาวเสร็จแล้ว ไปดูแลอะ
ทั่วโลก จัดทรงผมบนหัวไม่เสร็จสักที เดี่ยวสั้น เดี่ยวยาว เดี่ยว
หยิก เดี่ยวยึด กลับไปกลับมา ของเราใช้มีดโกนเป็นหวีทีเดียว
เพราะฉะนั้นควรภูมิใจทรงผมทรงสุดท้ายที่ทันสมัย

ลูกเณรมาอยู่ในภาวะอันสูงสุดแล้ว ผ้าสีสุดท้าย ผม
ทรงสุดท้าย นี่คือนภาพสุดท้าย อย่าให้หลุดไปจากร่างกายนี้
นะ

ภิกษุผู้มีใจฟุ้งซ่าน กลับกลอก
ถึงจะนุ่งห่มผ้าบังสุกุล
ภิกษุนั้นย่อมไม่มงดงามด้วยผ้าบังสุกุลนั้น
เหมือนกับวานรคลุมด้วยหนังราชสีห์ ฉะนั้น
ส่วนภิกษุผู้มีใจไม่ฟุ้งซ่าน ไม่กลับกลอก
มีปัญญาเครื่องรักษาตน สำรวมอินทรีย์
ย่อมมงดงามเพราะผ้าบังสุกุล
ดังราชสีห์ในถ้ำ ฉะนั้น

ช.เถร.(ปาลี) ๒๖/๓๘๘/๔๐๙

